

Restaurants de paper

Lluís Farré. Il·lustrador

Encara que us sembli mentida, els personatges dels contes i les novel·les, igual que qualsevol de nosaltres –i fins i tot els reis i les reïnes–, no sols van sovint al lavabo, sinó que fins i tot de vegades mengen en restaurants i similars. Fins i tot a ca la Ventafocs o la Blancaneus i els seus prínceps encantadors s'ha de donar un dia lliure al servei, i no us pensàreu pas que un cop posades a princeses aquell parell trepitjarien de nou una cuina per fer bullir unes bledes! O sigui que hem investigat una mica, i aquí us oferim una petita tria d'alguns dels llocs on pot ser que trobeu alguns dels vostres personatges de paper estimats fent un mos o un beure. El que no sabem és si per anar-hi cal fer una reserva prèvia o no.

ERLBRUCH, Wolf.
Els cinc horribles.
Barcelona: Joventut, 2001.

Creperia musical sense nom, muntada per una colla de lletjos amb problemes de relació però amb grans habilitats musicals i culinàries, oberta tots els capvespres a tota mena de bestiar. El més destacat, a part de la seva varietat de creps, és el seu mobiliari reciclat de no se sap on.

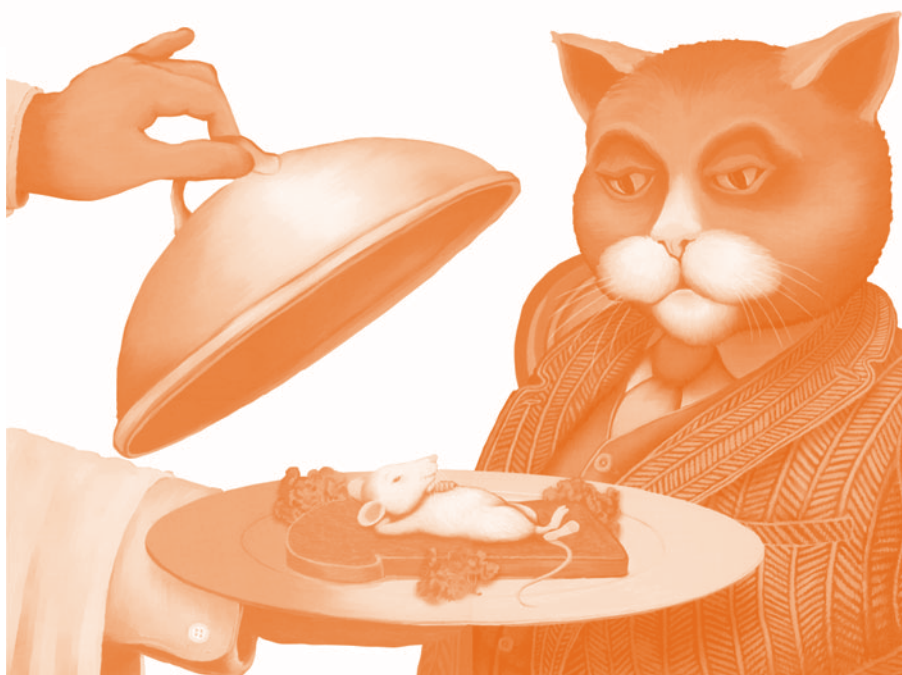
GEIS, Patrícia.
Nèstor Tèl·lini.
Barcelona: Combel, 2003.

El Rovell d'Ou, restaurant molt elegant on, malgrat el títol, el plat rei no és la pasta sinó una senzilla sopa, i ensopida. Ensopida fins que uns treballadors amb massa iniciativa hi fiquen cullerada.

ASCH, Frank.
El ratolí del senyor Maxwell.
Il·lustr. Devin ASCH.
Barcelona: Joventut, 2004.

L'Urpa Esmolada és d'una sobrietat exquísida, com la fauna de felins que hi assisteix i hi treballa, amb sala de ball i testos amb betes a les taules. S'hi poden degustar ratolins de gran qualitat, de ben segur de ramaderia ecològica, i amb formació intel·lectual. Massa, potser. Sobretot si s'han de menjar crus.

GARCIA LLORCA, Antoni.
Terramolsa.
Barcelona: La Galera, 2004 (Grumets; 173).

A l'Hostal de les Males Puces no solament s'hi troben els pitjors exemplars d'aquesta espècie. És un cau de bestiar repudiat, miserable i buscabregues, atès per una cambrera amb més valor que seny i un hostaler amb ungles perfectes per manipular els aliments, els plats i les setrilleres. No cal estranyar-se, doncs, si les taules tenen un dit de greix, oi?

LE THANH, Tai-Marc.
Babaiaga.
Il·lustr. Rébecca DAUTREMER.
Barcelona: Baula, 2004.

Com tota bona ogressa, la senyora del títol es cruspeix la canalla com d'altres unes guatilles. I encara que només sigui per a ella sola, s'ha muntat un bonic restaurant, El Marrec Dauradet, aguantat per quatre potes de pollastre, on es prepara nens i nenes de tota condició i edat. Això sí, tot se serveix molt tendre, que la bona senyora només té una dent.

CANELA, Mercè.
Per un plat de macarrons.
Il·lustr. Ramon ROSANAS.
Barcelona: Cruïlla, 1997 (El Vaixell de Vapor. Sèrie Taronja; 86).

El Restaurant da Bruno és el millor italià de la ciutat. El secret no són ni les espècies ni el fet de cuinar les receptes de la *mamma*, sinó l'ull clínic de la gata Maduixa per detectar les píflies del seu amo cuiner, que no acaba d'estar mai per la feina. Comprensible, està enamorat.

STEVENSON, Robert Louis.
L'illa del Tresor.
València: Bromera, 2004 (A la Lluna de València).

A l'hostal Admiral Benbow Inn, de caràcter familiar, estan especialitzats en els ous amb cansalada i el rom amb aigua. En res més. Potser per això la seva clientela és un pèl limitada. I rude. Alguns, de fet, es deleixen cantant grolleries i atemorint la resta del personal. Això sí, paguen amb monedes d'or.